

Dave Lewman Joonas Uffi Anttu Harlin

KELTAINEN LUMMIIES©

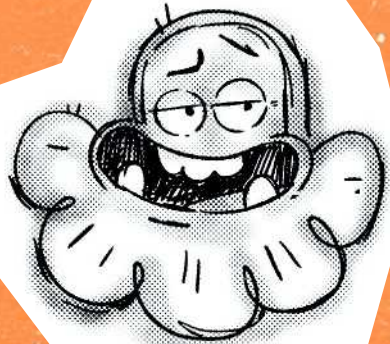
MONSTERIT KIELLETY!

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ
OTAVA

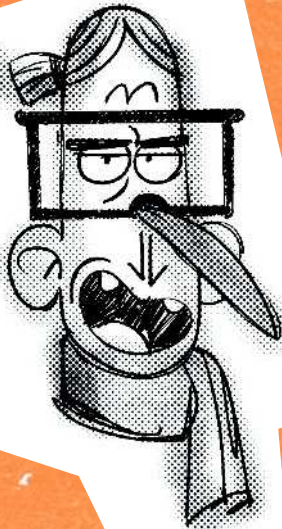

OSMO on muuttanut Tuiskulaan merenrantakaupungista isänsä Niilon kanssa. Hän tietää kaiken surffauksesta, hiekasta ja aalloista, mutta ei mitään pohjoisen Tuiskulan oudoista tavoista. Uutena tulokkaana hän kaipaa kipeästi ystävää. Ja jos se ystävä osoittautuu hirviöksi... aina vain parempi!

GUSTAV on iso, hömelö keltainen lumimies. Kyllä vain, hän on hirviö. Mutta hän on KILTTI hirviö, joka tahtoi ystävyystyä ihmisten kanssa sen sijaan, että pistelisi heidät poskeensa.

RITA on Osmon älykäs ja rohkea pikkuserkku. Hänen isänsä on pormestari Kromi, Tuiskulan virallinen johtaja. Rita tutkii mielellään hirviöitä ja hän haaveilee tulevansa isona oikeaksi monstrologiksi.

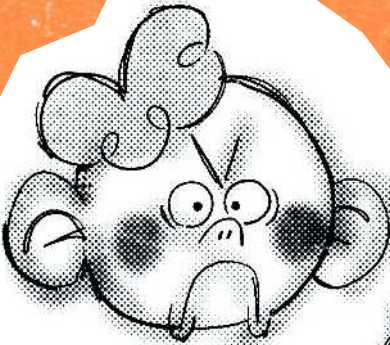
KROMI on Tuiskulan pormestari. Hänen elämäntehtävänsä on valvoa Tuiskulan tuhansia sääntöjä. Hän EI usko hirviöihin.

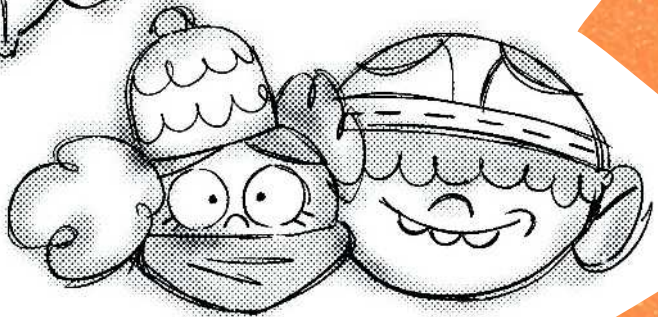
NIILO on Osmon huoleton isä ja Lyytin serkku. Hän on ammatiltaan putkiasentaja.

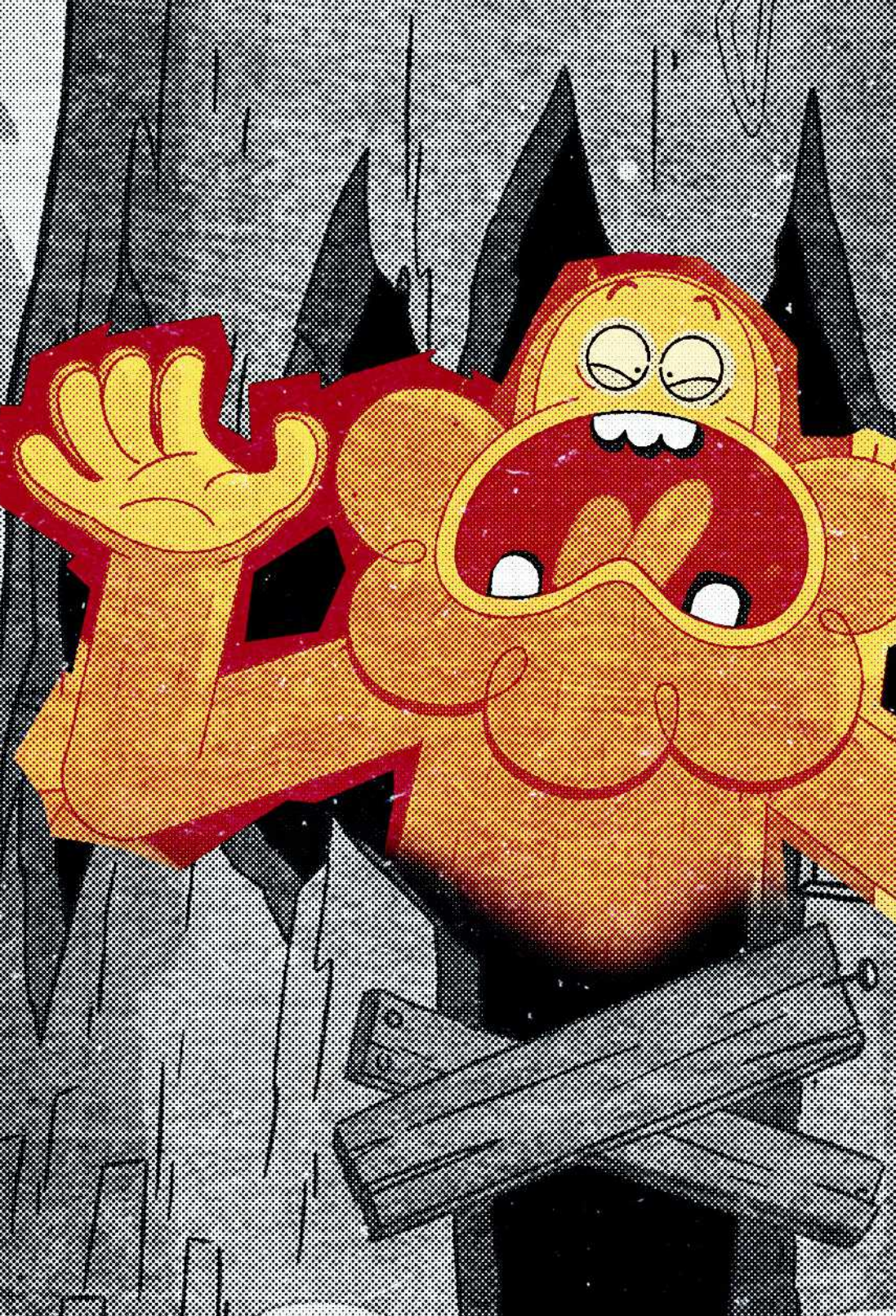

LYYTI on Kromin vaimo ja Ritan äiti. Hän pitää yllä Tuiskulan perinteisiä käsityötaitoja.

ANTTU on huomionkipeä kiusankappale, joka ottaa Osmon heti silmätikukseen. Hänellä on kaksi uskollista lakeijaa, **TOMI** ja **TIINA**.

Ensimmäinen luku, jossa tavataan hirviö

Olet ehkä joskus miettinyt, miltä tuntuisi nähdä ihka oikea lumimies. Mutta oletko miettinyt, miltä tuntuisi olla sellainen ja tavata ihka oikea ihminen? Se oli juuri selviämässä keltaiselle lumimiehelle, joka astui pahaan aavistamatta ulos ontosta puunrungosta.

"GJÄÄÄÄÄÄH!" poika kiljaisi nähdessään suuren karvaisen otuksen.

"GJÄÄÄÄÄÄH!"

huusi hirviö, joka oli säikähtänyt ihmisen reaktiota.

Miten ihmeessä tähän oli päädytty?

Mörkövuorella asui paljon hirviöitä. Suuria hirviöitä. Pieniä hirviöitä. Karvaisia hirviöitä. Suomuisia hirviöitä. Hirviöt pysyivät kuitenkin vuorella eivätkä tulleet koskaan alas pieneen, lumen peittämään Tuiskulan kaupunkiin, ellei ollut aivan pakko. Hirviöt noudattivat tiukasti kahta sääntöä: ”Älä anna ihmisten nähdä sinua” ja ”Jos ihminen näkee sinut, syö se!”

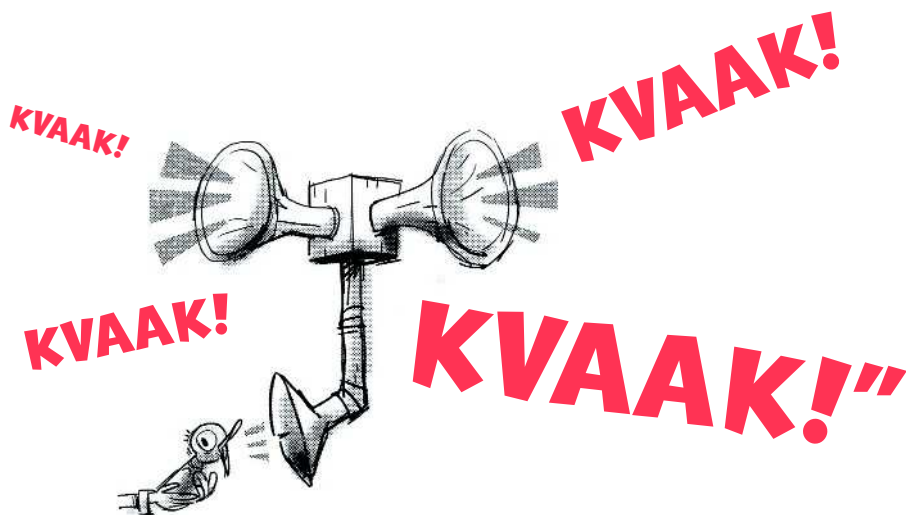
”Mutta jos ihmiset näkevät sinut ensin”, vanhemmat hirviöt varoittivat nuorempiaan, ”ne jauhavat sinut lihamyllyllä ja syövät sinut! **KETSUPIN KERA!**”

”Mistä me tiedämme, että ihmiset ovat nähneet meidät?” yksi nuorista hirviöistä kysyi.

”Ne laukaisevat hirviöhälytyksen!” aikuinen hirviö vastasi.

”Miltä se kuulostaa?” toinen nuori hirviö kysyi pelosta tutusten.

”Siitä lähtee kauhea mekkala! Tällainen:

Pikku hirviöt peittivät korvansa ja värähtivät. He lupasivat, etteivät **IKINÄ** laskeutuisi Mörkövuorelta alas Tuiskulaan.

Lukuun ottamatta yhtä hirviötä.

Gustav oli suhtautunut ihmisiin uteliaasti pienestä hirviönpoikasesta lähtien.

”Ehkä ihmiset eivät ole niin kamalia”, hän sanoi äidilleen.

”Eivät niin, jos ne kypsentää oikealla tavalla”, hänen äitinsä sanoi.

”Ei”, pikku Gustav sanoi ja pudisteli päätään. ”Tarkoitatan, että ehkä niiden kanssa olisi hauska leikkiä!”

”Ruoalla ei saa leikkiä.”

”Minusta olisi hauskaa, jos minulla olisi ihminen ystävä!” Gustav julisti.

”Ystävä?” Hänen äitinsä kumartui ja tuijotti poikaansa silmiin.

”Gustav,” hän sanoi vakavana, ”kuuntele minua. Sinä olet keltainen lumimies. Keltaiset lumimiehet ja ihmiset **EIVÄT SEURUSTELE KESKENÄÄN!** Onko selvä?”

Gustavin uteliaisuus ei kuitenkaan laantunut. Olihan hän sentään lannistumaton keltainen lumimies! Niinpä eräänä päivänä, kun hänestä oli kasvanut iso, pitkä, vahva keltainen lumimies, hän päätti ottaa asiasta selvää itse. ”Viis siitä, kuinka vaarallisia kaikki väittävät ihmisten olevan, minä laskeudun vuorelta, jotta voin tavata jonkun niistä”,

hän tuumi itsekseen. ”Täytyy vain muistaa olla hirviöiksi! Tai siis ihmisiksi!”

Hän oli niin innoissaan, että pinkaisi juoksuun. Mörkövuori oli kuitenkin lumen peitossa, ja hän liukastui. **”VOUUUPS!”** Gustav kieri rinnettä alas, ja hänen pitkään keltaiseen turkkiinsa paakkuuntui lunta, kunnes hän muisuttu jättimäistä valkoista lumipalloa, jolla oli kirkkaan-keltainen ydin. **PAM!** Hän törmäsi päistikkaa kiveen, mutta pomppasi saman tien pystyyn ja huusi: ”Mikä meno ja meininki! Suorastaan KIVIKOVA!” Hirviöt eivät moisista tälleistä juuri hätkähtäneet.

Saapuessaan vuoren juurella kulkevalle tielle Gustav huomasi pysäköidyn pakettiauton, jonka katolle oli kiinnitetty pitkä keltainen esine. ”Hmm”, hän pohdiskeli, ”mikähän tuo herkullisen näköinen kapistus on? Onkohan se **KARKKIA?**”

Gustav rakasti karkkia! Ja kaikkea keltaista. Hän vilkaisi nopeasti ympärilleen tarkistaakseen, näkikö kukaan, sieppasi sitten esineen ja sukelsi piiloon onttoon puunrunkoon tutkiakseen saalistaan tarkemmin. **ROUSK!** hän puraisi ison palasen. Ja sylkäisi sen saman tien pois.

”Yäk! Ihmisten karkit maistuvat karseilta!”

Hän oli hädin tuskin ehtinyt ajatella ajatuksen, kun ulkoa kuului kimittävä ääni: ”Hei! Sinulla on minun surffilautani! Haluan sen takaisin!”

Tuo kuulostaa ihmiseltä, Gustav ajatteli. Ja kun ihminen sanoi ”surffilauta”, sen täytyy tarkoittaa tätä kamalaa karkkia. Hän liu’utti surffilaudan (josta oli puraistu iso pala) lumen poikki.

Ihminen pysähtyi niille sijoilleen. Gustav tarkasteli sitä piilopaikastaan: se oli lyhyt, pisamainen ja punatukkainen. Kylmästä ilmasta huolimatta sillä oli kukikas lyhytihainen paita, sortsit ja sandaalit. Gustavin silmissä pieni otus näytti hulvattoman hauskalta. Hän hihitti.

Kun poika kuuli hihityksen, hän tiiraili uteliaana kohti puuta.

Gustav päätti kokeilla, saisiko ihmisen nauramaan. Hän työnsi kielensä ulos, väänsi silmänsä kieroon ja päästi hassun äänen: ”Mjjooul! Gööölll!”

Se toimi! Poika nau-
roi. Gustav ei tiennyt sitä,
mutta poika oli juuri
muuttanut Tuiskulaan
ja etsi ystävää. Poika
pisti oman kielensä ulos,
väänsi silmänsä kie-
roon ja irvisti hassusti.
”Bläääh!” Keltainen
lumimies ja ihminen
nauroivat yhdessä.

